

ကျော်စိုး
နှင်းခဲပျော်ချိန်

The Thaw
Hya Ehrenburg

ကျေးဇူးစကား

- မူရင်းစာအုပ်ကို ရှာဖွေပေးသော ဆရာမြသန်းတင့်၏ သားနှင့် သမီး
- ရသစာပေ ဘာသာပြန်ဖြစ်အောင် တိုက်တွန်းကြသော သူငယ်ချင်းများ
- ၁၅ လတိတိ လစဉ်မပျက် ဖော်ပြပေးခဲ့သော ‘မဟေသီ’ မဂ္ဂဇင်း
- စာအုပ်အဖြစ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေပေးသော မုံရွေးစာပေတို့ ကို ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။

ကျော်ဝင်း

အာရင်ဗတ်နှင့် သူ့စာများ
(ဘာသာပြန်သူ၏ မိတ်ဆက်နိဒါန်း)

"အာရင်ဗတ်မှာ အသက်(၆၀) ခန့်ရှိပြီး အသားကနီ၍ ဆံပင်များ ဖြူဖွေးနေသည်။ ခေါင်းပေါ်တွင် နှင်းဝတ်များ တင်နေဘိသကဲ့သို့ပင်။ နေ ပုံ မှာ ခပ်ကိုင်းကိုင်းဖြစ်သည်။ ။ မျက်လုံးမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို

စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေဟန်ရှိသည် ။ စကားပြောသည့် အခါ
လူကိုမကြည့်ဘဲ မျက်လုံးကို ရှေ့သို့စူးစိုက်ကာ မှန်းဆ၍ မရသော
ဒေသအရပ်တစ်ရပ်သို့ ငေးကြည့်သလို ခပ်ကြောင်ကြောင်နေသည် ။
သူ၏ စိုက်ငေးသော အရပ်ဒေသကို ကျွန်တော်တို့ က မသိနိုင်။
အသိရခက်သော လျှို့ဝှက်ချက် အခိုးအငွေ့များ
ယှက်သန်းနေဘိသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရသည် ။"

ကောက်နုတ်ချက်
(ဧရာဝတီ၊ ယန်စီ၊ ဖော်လဂါ-မှ)

ဆရာ ဒဂုန်တာရာ ရေးဖွဲ့ခဲ့သော ‘အီလျာအာရင်ဗတ်’၏ ရုပ်ပုံလွှာ
ဖြစ်ပါသည် ။ ၁၉၅၂ လောက်က ကျင်းပခဲ့သော ပီကင်းမြို့တော်
ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး ကွက်ဂရက် ညီလာခံတွင် ဆရာတို့ ဆုံခဲ့ကြခြင်း
ဖြစ်သည် ။ ဆရာတာရာ၏ စာကို ဖတ်ရချိန်ထိ အာရင်ဗတ်၏
ဝတ္ထုတွေကို မဖတ်ဖူးသေး။ သူ့အကြောင်းကိုမူ စိတ်ဝင်စားသွားသည် ။
သို့ဖြင့် ဟိုရှာသည် ရှာ ဖတ်ရင်းမှတ်ရင်းကပင် သူ့ဘဝ
တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို သိခွင့်ရခဲ့သည် ။

နောင်တွင် ဂန္ထဝင်စာရေးဆရာကြီး ဖြစ်လာမည့် ‘အီလျာ
အာရင်ဗတ်’ကို ၁၈၉၁ ခုနှစ်က မွေးဖွားခဲ့ပါသည် ။ ထိုစဉ်က
ရုရှားပြည်ကြီးမှာ ဇာဘုရင် အုပ်စိုးမှုအောက်တွင် ရှိရာ စာရေးဆရာ
"ဇ" ရှိသော လူငယ်တစ်ယောက်အတွက် ကြိမ်မီးအုံးကာလများ
ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သည် ။ သူ့အသက် (၁၇)နှစ် ဆိုက်ဘေးရီးယားမှ
နောက်ဆုံးအခေါက် ပြန်အရောက်တွင် အဘတိုင်းပြည်ကြီးကို
ကျောခိုင်းခဲ့ပြီး ‘ပါရီ’သို့ ရောက်သွားခဲ့သည် ။ ထိုစဉ်မှ စ၍
ပါရီစပျစ်ရည်ကို သောက်ရင်း ရုရှားဗော်ဒဂါကို လွမ်းနေခဲ့ရတော့သည်

။ ဤအလွမ်းသည် ပင် နောင် သူ၏ အကျော်ကြားဆုံးဝတ္ထု ‘ပါရီကျဆုံးခန်း’ (The Fall of Paris) ကို မွေးထုတ်ပေးလိုက်သည် ဟု အဆိုရှိကြသည် ။

၁၉၁၇ နောက်ပိုင်း ဇာဘုရင် မရှိတော့မှ အာရင်ဗတ်လည်း အိမ်ပြန်ဖြစ်တော့သည် ။ သိပ်တော့လည်း မကြာလိုက်ပါ။ ၁၉၄၂ တွင် ဆိုဗီယက်သတင်းဌာန၏ နယ်လှည့်သတင်းထောက် တာဝန်ဖြင့် ဥရောပ မီးတောက်မီးလျှံများကြားသို့ ရောက်သွားရပြန်သည် ။ ၁၉၃၆-၃၇ တွင် စပိန်ပြည်တွင်းစစ်။ ၁၉၃၉-၄၀ တွင် နာဇီဂျာမနီအောက်မှ ပါရီ။ ၁၉၄၁ တွင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်တလင်း။ စစ်ပြီးခေတ် ၁၉၄၅ ရောက်တော့ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး လှုပ်ရှားမှု။ သူ၏ ဝတ္ထုများက သူ့ဖြတ်သန်းမှုကို ပြောပြနေသယောင် ရှိသည် ။

၁၉၄၁ က ထုတ်ဝေခဲ့သော ပါရီကျဆုံးခန်း (ဆရာ မြသန်းတင့် ဘာသာပြန်ပြီး) တွင် ဟစ်တလာ၏ ရှေ့မှောက်ဝယ် အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့စွာ လှုပ်ရှားနေသော ပြင်သစ်နိုင်ငံရေး လောကကို တွေ့ရသည် ။ ၁၉၄၈ က ထုတ်ဝေခဲ့သော ‘မုန်တိုင်း’ (The Storm) တွင် မူ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးတိုက်ပွဲဖြင့် ပြုံးပြက်လျက် ရှိနေသည် ။ ၁၉၅၃ က ထွက်သော ‘နဝမလှိုင်း’ (The Ninth Wave) တွင် ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး လှုပ်ရှားမှု အရိပ်ထင်နေသည် ။ သူ့ဝတ္ထုများမှာ နိုင်ငံရေးခေတ်များကို နောက်ခံထားသည့် တိုင် သမိုင်းဝင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ ၏ ရာဇဝင်မှတ်တမ်းမဟုတ်။ သူလိုငါလိုလမ်းပေါ်မှ လူများ ၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှုများ ဖြင့် ရက်ရှယ်ထားသည် ။ ဤသည် ပင် အာရင်ဗတ်၏ ကိုယ်ပိုင်ဟန်ဟု စိတ်ထဲက စွဲနေသည် ။

ယခု ဘာသာပြန်မည့် "နှင်းခဲပျော်ချိန်" (The Thaw) ကို ၁၉၅၄

ခုနှစ်က ထုတ်ဝေသည် ။ အာရင်ဗတ်၏ နောက်ဆုံးဝတ္ထုဖြစ်သလို အဝေဖန်အတိုက်ခိုက်ခံရဆုံးလည်း ဖြစ်မည်ထင်သည် ။ အထူးသဖြင့် လက်ဝဲဝါဒီများက မကြိုက်။ ရုရှားစာပေအစဉ်အလာမှ လမ်းခွဲထွက်သွားသော ဝတ္ထုဟု ဆိုဗီယက် စာပေမဂ္ဂဇင်းက မှတ်ချက်ချသည် ကို ဖတ်ဖူးသည် ။ ယဉ်ကျေးမှု တော်လှန်ရေးကာလ တရုတ်တပ်နီလူငယ်များကမူ အာရင်ဗတ်ကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲကြသည် ဟု ကြားရသည် ။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ ‘နှင်းခဲပျော်ချိန်’ မှာ အာရင်ဗတ် ဝတ္ထုများ ထဲမှ စာရေးသူ အစွဲလမ်းဆုံး ဖြစ်နေသည် ။ ထားပါတော့။

၁၉၅၀ အလွန်နှစ်များ လောက်မှ စ၍ အာရင်ဗတ်မှာ ပြည်ပသို့ သိပ်မထွက်ဖြစ်တော့ပါ။ သူ့အသက်ကလည်း (၆၀) ကျော်ခဲ့ပြီ။ လူငယ်တစ်ယောက်၏ တက်ကြွထက်သန်စိတ်နေရာတွင် လူကြီးတစ်ယောက်၏ ဆင်ခြင်ဆန်းစစ်စိတ်က နေရာယူလာဟန်ရှိသည် ။ သူ ဖြတ်သန်းနေရသည် မှာ လည်း ယခင်ကလို စစ်ပွဲများ မဟုတ်။ အပြောင်းအလဲ သိပ်မရှိလှဟု ထင်ရသော စတာလင်ခေတ်၏ နိစ္စရူဝဘဝများ ဖြစ်သည် ။ ဆရာတာရာနှင့် အာရင်ဗတ်တို့ ဆုံခဲ့ကြသည် မှာ ဤကာလလောက်က ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အာရင်ဗတ် ငေးရီနေသော အသိရခက်သည့် လျှို့ဝှက်ချက်သည် ပင်လျှင် "နှင်းခဲပျော်ချိန်" ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည် ။

အရေးကြီးသော ဇာတ်ဆောင်များ

ရုရှားအမည်များမှာ ရှည်လျားထွေပြားလှသည့် အပြင် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနားနှင့် နားစွဲဖို့ မလွယ်လှပါ။ ထိုထက် ရုရှားများက အမည်တစ်ခုတည်းကိုပင် အမျိုးမျိုး ခေါ်တတ်ကြသေးသည် ။ မျိုးရိုးအမည်ကို ခေါ်သလိုပင် ကိုယ်ပိုင်အမည်နှင့် ခေါ်ကြသည် လည်း ရှိသည် ။ ကိုယ်ပိုင်အမည်ကိုပင် အဖျားဆွတ်ခေါ်ကြတာတွေလည်း ရှိသေးသည် ။ သို့အတွက် စာဖတ်သူများ အမှတ်ရလွယ်စေရန် ဤစာရင်းကို ထည့်ပေးလိုက်ပါသည် ။ ကွင်းစကွင်းပိတ်ထဲမှ အမည်မှာ ဝတ္ထုတွင် အသုံးများ သော အခေါ်အဝေါ် ဖြစ်သည် ။

၁။ ဒီမိထရီ ခိုရိုတီယက်(ဗ) ဒီမိထရီ) - အင်ဂျင်နီယာ

၂။ အိုင်ဗင် ဗက်ဆီလီဗစ်(ချ) ယူရာဗီလော့ (အိုင်ဗင်/ဗင်ယာ) - စက်ရုံမှူး

၃။ လီနာဘောရစ်ဆိုဗနာ (လီနာ/ အယ်လီနာ) အိုင်ဗင်၏ ဇနီး ကျောင်းဆရာမ

၄။ ရှူရာ - သူတို့ ၏ သမီး

၅။ အန်တိုနီယာ ပတ်ဗလိုဗနာ - လီနာ၏ မိခင်

၆။ အင်ဒရေ အိုက်ဗင်နီဗစ်(ချ) ပုကော့(ဖ) (အင်ဒရေ) - ကျောင်းဆရာ

၇။ နာဒီဒါ ရီဂိုရိုဗနာ (နက်ယာ) အင်ဒရေ၏ ဇနီး

၈။ ဆွန်ယာ - သူတို့ သမီး၊ ကျောင်းသူ

၉။ ဗလာဒီမာ အင်ဒရီယေ ဗစ်(ချ) ဗိုလော့ယာ (ဗိုလော့ယာ) -

သူတို့ သား၊ ပန်းချီဆရာ။

၁၀။ ဂရိရှာဆပ်ချင်ကို (ဆပ်ချင်ကို) - အင်ဂျင်နီယာ

၁၁။ တန်နက်ခါ အော်လိုဗာ (တန်နက်ခါ) - ပြဇာတ်မင်းသမီး

၁၂။ ဆာဗူရော့ - ပန်းချီဆရာ

၁၃။ ဂလက်ရှာ အန်တိုနိုဗရာ (ဂလက်ရှာ) - ဆာဗူရော့၏ ဇနီး

၁၄။ ဗလာဒီမာနိုဗစ်(ချ) ဆိုကိုလော့စကီး (ဆိုကိုလော့စကီး) -
စက်ရုံဒီဇိုင်းဌာန တာဝန်ခံ။

၁၅။ မာယာ ဗလာဘနိုတ (မာယာ) - ဆိုကိုလော့စကီး၏
ဇနီးဟောင်း

၁၆။ မာရှာ - သူတို့ ၏ သမီး

၁၇။ ပေဗယ် ကွန်စတင်တီနိုဗစ်(ချ) (ပေဗယ်) -
ဒီဇိုင်းအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်

* * * * *

အခန်း (၁)

စာကြည့်တိုက်မှူး အမျိုးသမီးမှာ သိသိသာသာ စိတ်လှုပ်ရှားနေဟန်ရှိသည်။ ။ ချောင်နေသော မျက်မှန်က နှာခေါင်းပေါ်လျှောကျလျက်။ ကြိုကြားဖြူစပြုနေပြီဖြစ်သော ဆံနွယ်များက နဖူးပေါ်ကျနေသည်။ ။ ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြီး ပရိတ်သတ်ကို ကြေညာလိုက်သည်။ ။

"အခု အလှည့်ကျတာကတော့ ရဲဘော် ဘရိုင်နင် ဖြစ်ပါတယ်။ ဆက်လက်ဆွေးနွေးမယ့်သူကတော့ ရဲဘော် ခိုရိုတီယက်(ဗ)ပါ"

ဒီမိထရီ ခိုရိုတီယက်(ဗ)က မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်လိုက်သည်။ ။ သူ့အမည်ပါလာ၍ အံ့သြသွားသည့် ပုံမျိုး။ အမှန်တော့ ဒီနေ့ ဒီနေရာမှာ သူ့စကားပြောရမည်ကို သိပြီးဖြစ်ပါသည်။ ။ စာကြည့်တိုက်မှူး အမျိုးသမီးက သူ့ကို ကြိုတင်ဖိတ်ကြားပြီးသား ဖြစ်သည်။ ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း လိုလိုချင်ချင် လက်ခံခဲ့သည်။ ။ ခုလို စာဖတ်သူ ဆွေးနွေးပွဲတွေကို လူစိတ်ဝင်စားသည် လေ။ သည် လိုပွဲမျိုးမှာ တော်ရုံလူ စကားပြောခွင့်မရ။

ပြောရလျှင် စက်ရုံတစ်ရုံလုံးက ဒီမိထရီကို လေးစားကြပါသည်။ ။ စက်ရုံဒါရိုက်တာ အိုင်ဗင်ယူရာဗီလော့ ကိုယ်တိုင်ကပင် သူ့ပညာကို အထင်ကြီးသည်။ ။ "သူ မရှိရင် မဖြစ်ဘူးဗျ" ဟူ၍ မြို့နယ်ပါတီ

ကော်မတီ အတွင်းရေးမှူးဆီ စကားထည့်ထားဖူးသည် ။ ဒီမီထရီမှာ တကယ်လည်း ထက်မြက်သည့် အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည် ။ သို့နှင့် တိုင် သူ့ကို အများက လေးစားကြသည် မှာ သူ့အင်ဂျင်နီယာပညာသက်သက်ကြောင့် တော့မဟုတ်။ အလုပ်သမားတွေက သူ့ကို ဘက်ပေါင်းစုံ နှံ့စပ်ကျွမ်းကျင်သော ပညာရှိကြီးအဖြစ် မှတ်ယူကြသည် ။ အဆင့်အတန်း မခွဲခြားတတ်သော အေးဆေးတည်ငြိမ်သူအဖြစ် ခင်မင်ကြသည် ။ အပေါက်ဆိုးသည် ဟု နာမည်ကြီးသော ဒီဇိုင်းဌာနမှူး ‘ဆိုကိုလော့စကီး’လို လူကပင် ဒီမီထရီနှင့် ဆိုလျှင် အလွမ်းသင့်သည် ။ စာကြည့်တိုက်မှူး အပျိုကြီးကတော့ သူမှ သူ။ သူတို့ နှစ်ယောက်က စာအကြောင်း ပေအကြောင်း ဆွေးနွေးဖက်ဖြစ်ရာ ဒီမီထရီ၏ စာပေနှံစပ်မှုကို သူမမှာ မလေးစားဘဲ မနေနိုင်။ အထင်မကြီးဘဲ မနေနိုင်။

"ဒီမယ် ချက်ကော့ဝတ္ထုတွေကို သူခံစားပြတာများ ဆိုရင် ရှင်တို့ ခိုက်သွားမယ်သိလား။ တကယ့်ကို နားကြောထဲ စိမ့်သွားတာပဲ"

သူမနှင့် တွေ့သည့် လူတိုင်းကို ဒီမီထရီအကြောင်းတွေ ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောပြတတ်သည် ။ အခုလည်း စာဖတ်သူ ဆွေးနွေးပုံများကို သူမကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်ရမည်ဆိုသောအခါ ဒီမီထရီကို ဖိတ်ဖြစ်အောင် ဖိတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။

"ရှင်လာဖြစ်အောင် လာနော်။ ရှင်မလာရင် ပွဲစည်မှာ မဟုတ်ဘူး " လက်ညှိုးလေးထောင်၍ ကနွဲ့ကလျပြောတော့ ဆံပင်ဖြူစ အရွယ်တော် တစ်ဆိတ်ဟိုင်း မှာ ပီဘီကျောင်းသူမလေး။ ပြီးချင်သလိုလို ဖြစ်လာသော ဒီမီထရီက အတွေးကိုဖြတ်ပြီး စင်မြင့်ပေါ်သို့ အကြည့်ကိုပို့လိုက်သည် ။ လူကို မမြင်ရသေးခင် စာရွက်ပုံကြီးကို

တန်းမြင်လိုက်ရတော့ သူ့မှာ မပြုံးဘဲမနေနိုင်။ အင်ဂျင်နီယာ
ဘ ရှိ င် န င် မှာ စက္ကူပုံကြီးကို ဖွရင်းမှ မာရသွန်မိန့်ခွန်းကြီး
ခြွေနေတော့သည် ။ သူကြိုတင် ရေးထားသည် များကို
အကုန်မပြောလိုက်ရမှာ စိုး၍ လားမသိ။ နောက်က ခွေးလိုက်သလို
ကမန်းကတန်း ပြောသည် ။ ဒီကြားထဲ ဘယ်တုန်းကမှ မတပ်ဖူးသော
မျက်မှန်ကြီးကို တပ်ထားလေ၍ စာတွေကို ကောင်းကောင်း
မြင်ဟန်မတူ။ မျက်မှန်ကို တပ်လိုက်၊ ချွတ်လိုက်၊ စာရွက်တွေ မွေလိုက်၊
နှောက်လိုက် အသံနေအသံထားကို မြင့်လိုက် နိမ့်လိုက်နှင့်
တစ်ယောက်တည်း အလုပ်တွေ ရှုပ်နေတော့သည် ။

"ကျွန်တော့်ရှေ့က ပါဝင်ဆွေးနွေးသွားကြတဲ့ ရဲဘော်ကြီးတွေ
မှန်မှန်ကန်ကန် ထောက်ပြသွားခဲ့တဲ့ အတိုင်း အားနည်းချက်တွေ
ရှိနေပေမယ့် ဒီဝတ္ထုမှာ ထူးခြားအရေးပါတဲ့ ပညာပေးမှုတစ်ခု
ပါဝင်တာကိုတော့ဖြင့် သတိပြုရပေလိမ့်မယ်။ စိုက်ပျိုးရေး
ပညာရှင်လေး ‘ဇူဘတ်ဇော့’ ဟာ ဘာကြောင့် သစ်တောပျိုးထောင်ရေး
စီမံချက်ကို အောင်မြင်စွာ အကောင်အထည် မဖော်နိုင်ခဲ့တာလဲ။ ဒါဟာ
အမှန်အရေးကြီးလှတာမို့ ကျွန်တော်တို့ ဝေဖန်ဆန်းစစ်ရပါလိမ့်မယ်။
နံပါတ်တစ် သူဟာ ပါတီရဲ့ ဦးဆောင်မှုကို မခံယူဘူး။ ဒေသပါတီ
အတွင်းရေးမှူး ‘ရှိဘလင်’ ဆီက အကူအညီ တောင်းခံနိုင်ပါရန်နဲ့
ဘာအကူအညီမှ မတောင်းခဲ့ဘူး။ နံပါတ်နှစ် ဝေဖန်ရေးနဲ့
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝေဖန်ရေးရဲ့ ကျေးဇူးတရားတွေကို လျှော့တွက်တယ်။
ပါတီကော်မတီနဲ့ အလုပ်သမားထုရဲ့ ဝေဖန်ထောက်ပြချက်တွေကို
မနာယူခဲ့ဘူး။ နံပါတ်သုံး စုပေါင်းခေါင်းဆောင်မှုကို မခံယူဘူး။
ဒီတော့ကာ ဆိုရှယ်လစ် သရုပ်ဖော်စာပေ ဝါဒနှုန်းစံတွေနဲ့
စိစစ်လိုက်မယ်ဆိုရင်..."

ပရိတ်သတ်ထဲမှ တီးတိုး၊ သဖန်းပိုးသံများ သိသိသာသာ ထွက်လာသည် ။ သူတို့ အတွက် ဒီစကားလုံးမျိုးတွေ ရိုးနေပြီ။ ဒီလို လေယူလေသိမ်းတွေ နားအီလှပြီ။ ဒီလို မိန့်ခွန်းမျိုးကို ဘယ်လိုနားထောင်ရမည် ဆိုသည် ကိုလည်း နောကျေအောင် သိနေပြီ။ သူလည်း သူပြောချင်တာပြော၊ ကိုယ်လည်း ကိုယ်ပြောချင်တာပြော။ တိုးတိုးတော့ ပြောတတ်ဖို့ လိုသည် ။ အသံကျယ်သွားလျှင် ပြဿနာရှိနိုင်သည် ။ "ဆွေးနွေးပွဲကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ်မှု" စသော စွဲချက်ကြီးတွေနှင့် အမှုကြီးသွားနိုင်သည် ။ ဘာပဲပြောပြော အရေးကြီး ဆုံး မှာ "နိဂုံး ချုပ်အပ်ပါတယ် ခင်ဗျား" ဆိုတာ ကြားလိုက်သည် နှင့် လက်ခုပ်ကျယ်ကျယ် တီးလိုက်ဖို့ ပင်။

ရဲဘော် ဘရိုင်နင်တစ်ယောက် ဘယ်တုန်းက နိဂုံးချုပ် လိုက်လေသည် မသိ။ လက်ခုပ်သံက နှိုးလိုက်တော့မှ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ အခမ်းအနားမှူး တာဝန်ယူထားသော စာကြည့်တိုက်မှူး အပျိုကြီး စင်မြင့်ပေါ်တက်နေသည် ကို မြင်လိုက်ရသည် ။

"အခု ဆွေးနွေးဖို့ တာဝန်ကျသူကတော့ ရဲဘော် ဒီမီထရီခရိုတီယက်(မ်)ဖြစ်ပါတယ်။ ဆက်လက်ဆွေးနွေးမှာ ကတော့ ရဲဘော်စတိုရာအိုဗာပါ"

ဒီမီထရီ ခေါင်းကို တစ်ချက်ယမ်းလိုက်သည် ။ ပျင်းတိပျင်းတွဲထသည် ။ လေးလေးကန်ကန် လျှောက်သည် ။ 'တတ်သည့် ပညာ၊ မနေသာဆိုသလို' စိတ်မပါလှသော်လည်း ပြောရတော့မည် ဆိုသလိုမျိုး။

ဒီ မီ ထ ရီ မှာ ဘရိုင်နင်လိုတော့မဟုတ်။ အမှန်ပင်

စကားပြောကောင်းသူဖြစ်သည် ။ သူ စပြောပြီဆိုသည် နှင့် ပရိသတ်အားလုံး၏ အာရုံကို ညှို့ယူနိုင်လိုက်သည် ။ စောစောကလို ပရိသတ်ကြားမှ အချင်းချင်း ဆွေမျိုးစပ်သံတွေ မကြားရတော့။ အပ်ကျသံကိုပင် ကြားရအောင် တိတ်ဆိတ်နေသည် ။ ထူးဆန်းသည် မှာ သူ၏ အညှို့အငင်နောက်သို့ မလိုက်ပါနိုင်သူမှာ သူ့အမာခံ ပရိသတ် စာကြည့်တိုက်မှူး အပျိုကြီးပင်။ သူမအတွက်တော့ သူ့စကားတွေမှာ တစ်ခုခုလိုနေသလို ပေါ့ရွတ်ရွတ်ဖြစ်နေသည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက်ချင်း စာကြောင်းပေကြောင်း ပြောစဉ်ကလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးမရှိ။ တမင်လေးနက်အောင် ဟန်ဆောင်ထားသလား ခံစားရသည် ။ သဘင်ဆန်နေသလိုလို တွေးမိရသည် ။ ယခုဝတ္ထုကို သူ ဝေဖန်ပြနေသည် ကလည်း ချက်ကော့ဝတ္ထုတွေတုန်းကလို စာဖတ်သူရင်ထဲက အသံမျိုးမဟုတ်။ ခွဲစိတ်စင်ပေါ်တင်ပြီး အမဲဖျက်နေသလို မြင်နေရသည် ။ ယခု ဝတ္ထုအကြောင်းကိုလည်း သူတို့ နှစ်ယောက် အကြိမ်ကြိမ် ဆွေးနွေးဖူးခဲ့ပြီ။ ဝတ္ထုထဲမှ ပါတီအတွင်းရေးမှူး ရှိဘလင်၏ ဆောင့်ကြားကြားစရိုက်ကို အတော်ဝီသည် ဟု သူပဲပြောဖူးသည် ။ အဓိကဇာတ်လိုက် "ဇူဘတ်ဇော့" အဖွဲ့ဆိုလျှင် "ကြွနေတာပဲ" ဟု သူကိုယ်တိုင် ပြောဖူးသည် ကို ကောင်းကောင်း မှတ်မိပါသည် ။

ဒီမိထရီကိုယ်တိုင်ကမူ ပြောရင်းကပင် သူပြောသမျှကို သူ့ဘာသာသူ ပြန်ယုံလာသည် ။ ဤယုံကြည်မှုကြောင့် ပင် သူ့အသံက ပိုမာလာသည် ။ သူ့ဟန်က ပိုသွက်လာသည် ။

"ဒီ ဝတ္ထု မှာ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်တာကတော့ အဓိကဇာတ်လိုက်ကြီး "ဇူဘတ်ဇော့"ရဲ့ စရိုက်ပဲဗျ။ "ဇူဘတ်ဇော့"ဟာ ကွန်မြူနစ်ပါ။ ပညာမာနကြီးပေမယ့် ဆိုရှယ်လစ်တည်ဆောက်ရေးကို

နှစ်နှစ်ကာကာယုံကြည်တဲ့ ဆိုရှယ်လစ် လုပ်သားကောင်းပါ။
ဒီလိုလူမျိုးက လင်ရှိမယားနဲ့ ကြာကူလီ ရိုက်တယ်ဆိုတာ
ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ရဲဘော်တို့ ပဲ စဉ်းစားကြည့်ကြပေါ့"

ပရိသတ်က တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။ မျက်လုံးအကြည့်အားလုံးက
စင်မြင့်ပေါ်ရောက်နေသည် ။ သူ ဘာဆက်ပြောမလဲဆိုသည် ကို
စိတ်ဝင်တစား ငဲ့လင့်နေပုံမျိုး။ ပရိသတ်ကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ပြီး
သူ့အသံကို မြှင့်လိုက်သည် ။

"ကျွန်တော့်အမြင်ပြောရရင် ဒါလုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တကယ်လို့
ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုရင်လည်း ဒီလိုကိစ္စမျိုးဟာ ယေဘုယျလက္ခဏာ
မဟုတ်ပါဘူး။ ခြွင်းချက်ကိစ္စလေးတွေကို
ယေဘုယျစရိုက်လုပ်လိုက်တာ ဘာရည်ရွယ်ချက်လဲ။ ရှင်းရှင်းပဲ
ပြောပါရစေ။ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ ဆိုရှယ်လစ် လူ့အဖွဲ့အစည်းကို
သရုပ်ဖျက်လိုက်တာကလွဲလို့ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။"

စင်မြင့်ထက်မှ လက်ခုပ်သံ စထွက်လာရာ အချက်ပြလိုက်သလို
ပရိသတ်ထဲမှာ လည်း ညံ့မစဲအောင် လျှံကျလာသည် ။

လက်ခုပ်သံစဲတော့မှ သူ့စကားကို ဆက်သည် ။ ဒီတစ်ခါ လေသံမှာ
စောစောကလို မမာတော့။ ခပ်အေးအေးနှင့် ချင့်ချင့်ချိန်ချိန်လေးမျိုး
ပြောင်းသွားသည် ။

"စာရေးဆရာလေးကို ကျွန်တော် နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်။
အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးပါမှ ပရိသတ်ငြိမယ်အထင်နဲ့ အပေါ်စားနည်းနဲ့
ဆွဲဆောင်ကြည့်တာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ စင်စစ်မတော့ ဒါဟာ
အရင်းရှင်စာပေရဲ့ သရုပ်ဖျက် နည်းပရိယာယ်သာ ဖြစ်ပါတယ်။
ကျွန်တော်တို့ ဆိုရှယ်လစ် သရုပ်ဖော်စာပေက ဒါမျိုးကို ခွင့်မပြုပါဘူး။

လုံးဝခွင့်မပြုနိုင်ပါဘူးခင်ဗျား။"

ဒီမိထရီ သူ့နေရာ ပြန်ရောက်သည် အထိ လက်ခုပ်သံက မစဲသေး။ သူက ဇဝနဉာဏ်ရွှင်သည် ။ ပျင်းစရာ အစည်းအဝေးတွေကို တောက်လျှောက်တက်နေရသော ပရိသတ်က သူ့ဟာသကြောင့် ရွှင်လန်းလာခြင်း ဖြစ်နိုင်သည် ။ တချို့ကလည်း သူတို့ ဒေသသို့ လေ့လာရေးရောက်လာကြသော ကော်မရှင်ရ စာရေးဆရာများကို ကြည့်မရသည် နှင့် ဒီမောင်တွေကို ဆော်တာပဲဆိုသော အထင်နှင့် အားပေးကြခြင်း ဖြစ်နိုင်သည် ။ အနီစာရေးဆရာဆိုသူများကလည်း တစ်စက်ကလေးမှ ကြည်ရချင်စရာ မကောင်း။ စက်ရုံတွေထဲ ခပ်တည်တည်ရောက်လာသည် ။ မှတ်စုစာအုပ်လေးတွေ ဆွဲထုတ်ပြီး တောင်ရောက်မြောက်ရောက် မေးခွန်းတစ်ခုနှစ်ခု မေးသည် ။ ပြီးတော့ မှတ်၊ အိုကေ။ အလုပ်သမားဘဝ လေ့ လာပြီးပြီ။ ဘဝသရုပ်ဖော်စာပေကြီး ပြုစုဖို့ အစစပြင်ဆင်ပြီးပြီ။ တကယ့်ကို ပါရမီရှင် စာရေးဆရာဂိုက်မျိုး။ တချို့ကျတော့လည်း ဒီမိထရီအကြောင်းကို သိနေ၍ လက်ခုပ်တီးခြင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည် ။ ဒီလူက လည်တယ်။ လေဘယ်ဘက်တိုက်နေတယ်ဆိုတာ သူကောင်းကောင်း တွက်တတ်တယ်။ သူ့ကို အားပေးတာ မမှားဘူး စသည် ဖြင့် တွက်ချင်တွက်ကြလိမ့်မည်။

"တကယ့်ကို စကားပြောကောင်းတဲ့ လူပဲဗျာ"

သဘာပတိစင်မြင့်တွင် နေရာယူထားသော စက်ရုံမှူး 'ယူရာဗီလော့'က အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည် ။ သူ့ဘေးမှ ဇနီးသည် လီနာဘော ဘာမှ ပြန်မပြော။ ဘာမှ စိတ်မဝင်စားသလို အဝေးတစ်နေရာသို့ ငေးနေသည် ။ ပြောရလျှင် ဒီမိထရီ၏ မိန့်ခွန်းကို

လက်ခုပ်တီး အားမပေးသူဆို၍ လီနာတစ်ယောက်ပင် ရှိမည်ထင်သည် ။ လီနာမှာ ဒီမီထရီ နှင့် ရင်းနှီးသော ကျောင်းဆရာမလေး ဖြစ်သည် ။

"ဘယ်လိုလဲ လီနာ နေမကောင်းလို့ လား"

လီနာခင်ပွန်းက အကဲခတ်သလို မေးရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည် ။ တကယ်တမ်း ဖျားချင်သလိုလိုဖြစ်နေသူမှာ ဒီမီထရီ။ ရင်ခေါင်းထဲမှ သရိုးသရီ ဖြစ်လာသည် ။ ခေါင်းတွေ ကိုက်လာသည် ။ "တုပ်ကွေးများ ဖြစ်မလို့ လား။" ခုလို မိန့်ခွန်းတွေ ခြွေပြီးတိုင်း ခုလိုပဲ မအီမလည်ဖြစ်တတ်သည် ။ စောစောက သူပြောခဲ့တာတွေ သတိရရင်း လိပ်ပြာမလုံသလို ဖြစ်နေသည် ။ ဖန်တစ်ရာတေ ဆီသည် မလက်သုတ် စကားလုံးတွေကို ပြန်ကြားရင်း ရှက်သလိုလိုလည်း ဖြစ်မိသည် ။ "အစတည်းက ငါမပြောခဲ့မိရင်ကောင်းမှာ "

"ဟူး"

လေပူတွေကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သည့် တိုင် ရင်ထဲက အေးမလာပါ။ အခန်းကလည်း အတော်ကျပ်သည် ။ စိတ်ထဲက မွန်းကျပ်နေတာက ပိုဆိုးသည် ။ ထိုစဉ် လက်ခုပ်သံ ဖြိုးဖြိုးဖြောက်ဖြောက် ကြားလိုက်ရာ စင်မြင့်ပေါ် ကြည့်လိုက်တော့မှ ကလေးမလေးတစ်ယောက် စကားပြောနေသည် ကို သတိရလိုက်သည် ။ ‘ကက်ရာ’ ပါရောလား။ ‘ကက်ရာစတိုယာအိုဗာ’ ကို ဒီမီထရီ ကောင်းကောင်း သိပါသည် ။ အသားဖြူဖြူ ဆံပင်ဝါဝါနှင့် မြူးမြူးကြွကြွ ကလေးမလေး။ တွေ့သမျှ ကြုံသမျှကို တအံ့တဩ ဝမ်းပန်းတသာနှင့် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေတတ်သည့် အပျိုဖြန်းလေး ဖြစ်သည် ။ "ဒင်းကလေးက ဘာတွေများ ပြောနေတာပါလိမ့်"

"ကက်ရာ"၏ စကားလုံးတွေကို သူ နားစွင့်လိုက်သည်။ ။

"ရဲဘော် ခိုရိုတီယက်(ဗ) ရဲ့ ဝေဖန်ချက်ကိုတော့ ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ပါဘူးရှင်"

ကြားလိုက်တော့ ဒီမီထရီ တွန့်သွားသည် ။
အလိုလိုနားစိုက်ထောင်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ ။

"ကျွန်မကတော့ ဒီဝတ္ထုလေးကို ကြိုက်တယ်။ ဒီလိုပြောလို့ တကယ့် ဂန္ထဝင်လို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူး နော်။ ‘အင်နာကရင်နီနာ’မှ မဟုတ်တာ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ။ ပြီးတော့ အရင်းရှင် သရုပ်ပျက်စာပေ ဘာညာလည်း ကျွန်မတော့ ဆိုင်းဘုတ်မတပ်ချင်ပါဘူး။ ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက် ‘ဇူဘတ်ဇော’လည်း လူပဲရှင်။ လူဆိုတာ အသည်းနှလုံးရှိတယ်ရှင်။ ဒီတော့ ခံစားတတ်တယ်။ ချစ်တတ်တယ်။ အဲဒါ ဘာများမှားလို့ လဲ။ ကျွန်မတော့ သူ့ကို ကိုယ်ချင်းစာတယ်လေ"

"ကိုယ်ချင်းစာတယ်" ဆိုပါလား။ အမြဲတမ်းလို ဟီလာတိုက်နေတတ်သော ‘ကက်ရာ’ လို ကလေးမလေးမှာ ဘယ်လိုရင်နှင့်စရာတွေ ရှိနေလို့ လဲ။ တွေးရင်းက အံ့ဩနေမိပြန်သည် ။
"လူဆိုတာ အသည်းနှလုံးရှိတယ်ရှင်"။ ‘ကက်ရာ’၏ အ သံ စူး စူး လေး မှာ သူ့နားထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်နေတော့သည် ။
ဒီ မီ ထ ရီ နား ထဲ မှာ တခြားဘာကိုမှ မကြားတော့။ သူ့မျက်စိထဲမှာ တခြားဘာကိုမှ မမြင်တော့။ စာကြည့်တိုက်မှူး၊ စာအုပ်တွေ၊ ပြတင်းပေါက်ပေါင်ပေါ် ပန်းစိုက်အိုးထဲမှ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထန်းပင်ပေါက်။ အရာအားလုံး မှုန်ဝါးသွားပြီး မျက်နှာလေးတစ်ခုသည် သာ ဝင်းပကြည်လင် ကျန်ရစ်သည် ။ ‘လီနာ’ လီနာရဲ့ မျက်နှာ။ စိတ်မှတ်က သတိမထားမိပါဘဲနှင့် လီနာကို သူငေးနေမိသည် ။

လီနာနှင့် ပတ်သက်သော နာကျင်ခံစားခဲ့ရသည် များက ရင်ထဲတွင်
တလိပ်လိပ်တက်လာသည် ။ လီနာကတော့ သူ့ကို တစ်ချက်လေးမှ
ပြန်မကြည့်ပါ။ သူမ၏ မျက်ဝန်းတစ်လှည့်ကို တမ်းတမ်းတတ
ဖြစ်နေမိသည် ။ တစ်ပြိုက်နက်တည်းမှာပင် လီနာ့မျက်ဝန်းတွေကို
ကြောက်နေမိပြန်သည် ။ ဒီလိုပါပဲ။ လီနာနှင့် ပတ်သက်လျှင် သူ့စိတ်က
မပြတ်သား။ အခုတလော ပိုဆိုးသည် ။

မနှစ်နွေကဆိုလျှင် သူတို့ နှစ်ယောက်လုံး ပျော်နိုင်ခဲ့ကြသည် ။
ပျော်ဖူးခဲ့ကြသည် ။ သူတို့ စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ကြသည် ။
ကြည်ကြည်နူးနူး ရယ်မောကြသည် ။ စိတ်ပါလက်ပါ ငြင်းခုံကြသည် ။
သို့ဖြင့် ယူရာဗီလော့အိမ်သို့ ဒီမိထရီတစ်ယောက် နေ့စဉ်လို
သွားဖြစ်ခဲ့သည် ။ သူ့စိတ်အမှန်ကို ပြောရလျှင် ‘အိုင်ဗင်ယူရာဗီလော့’
ကို သူမခင်ပါ။ ‘ဘဝင်သမား’ ဟု စိတ်ကထင်၍ ခပ်ချဉ်ချဉ်ပင်
ဖြစ်မိသည် ။ သူ့အာရုံကျက်စားနေသည် က လီနာထံမှ ဖြစ်သည် ။
လီနာက စာဖတ်နာသည် ။ ထက်မြက်သည် ။ စကားပြောလို့
ကောင်းသည် ။ သည် လို အမျိုးသမီးမျိုး မော်စကိုမှာ တွေ့ဖို့ မလွယ်။
အလုပ်ဖိစီးမှုနည်းသော စာဖတ်ချိန်ပိုရသော ခုလို နယ်မြို့လေးမှာပင်
‘လီနာ’လို အမျိုးသမီးမျိုးမှာ ရှာမှ ရှားဟု ဆိုနိုင်သည် ။ သည် လို
အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အနေနှင့် အိုင်ဗင်လို လူမျိုးနှင့်
ဖူးစာဖက်ဖြစ်ရသည် ကိုပင် သူ့မှာ အခံရခက်သလို ဖြစ်နေမိသည် ။
သူတို့ လင်မယား၏ အပြန်အလှန် အကြင်နာကို မြင်နေရတော့
ဒီမိထရီမှာ ရင်နာရမလား၊ မုဒိတာ ပွားရမလားမသိ။ အိုင်ဗင်နှင့်
လီနာတို့ တွင် ငါးနှစ်အရွယ် သမီးလေးရှိနေနှင့် ပြီကိုလည်း ဒီမိထရီ
ကောင်းကောင်း သိသည် ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လီနာ၏ မျက်ဝန်းထဲတွင် သူ့အတွက်

ငြိမ်းချမ်းငြိမ်သက်သော ပျော်ရွှင်မှုများ ရှိနေသည့် အတွက်မူ ဒီမီထရီ ကျေနပ်ပါသည်။ ။ ‘ဆပ်ချင်ကို’ ဆိုသော အင်ဂျင်နီယာပေါက်စလေးက သူ့ကို ပြောဖူးသည်။ ။ "တကယ်လှတဲ့ အမျိုးသမီးဗျာ"။ သူ သဘောမတူပါ။ "မောင်ရင်ပြောသလောက်တော့လည်း မလှပါဘူး။ တကယ်က လှတာထက် ပိုတယ်ကွာ မေ့မရနိုင်တဲ့ ဆွဲဆောင်မှုမျိုး"။ ပြောရင်းမှ လီနာ၏ ပုံရိပ်က ထင်လာပြန်သည်။ ။

လီနာ၏ ဝါရွှေရွှေဆံနွယ်တွေက နေရောင်အောက်ရောက်လျှင် နီစွေးစွေးအရောင်တွေ ပြေးနေသည်။ ။ မျက်ဝန်းတွေက အစိမ်း။ အမိပ္ပာယ်ရှာရခက်သည့် ပဉ္စလက်အစိမ်း။ တစ်ခါတစ်ခါတွင် မြူးကြွကျီစယ်ဟန်။ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ဝမ်းနည်းပူဆွေးဟန်။ များသောအားဖြင့် ဖမ်းဆုပ်ရခက်သော လှုပ်ခတ်မှုများ ဖြင့် ပြည့်လျှမ်းနေတတ်သည်။ ။ ဒီအမျိုးသမီးမှာ စိတ်နဲ့ ကိုယ်နဲ့ တွဲလျက်မှ ရှိပါရဲ့ လားဟု ဒီမီထရီ မကြာမကြာ တွေးမိသည်။ ။ သူနှင့် စကားပြောနေရင်းမှ ပင် သူမ၏ မျက်ဝန်းစိမ်းတွေက ဟိုအဝေးတစ်နေရာကို ငေးချင်ငေးနေတတ်သည်။ ။ သေချာသည့် အချက်ကို ပြောရလျှင် လီနာနှင့် အတူနေခဲ့ရသော နွေရက်များမှာ ဒီမီထရီအတွက် မေ့ရက်စရာ မရှိတော့ခြင်းပင်။

မွန်းကျပ်အိုက်စပ်သော ခန်းမထဲတွင် မိမိကိုယ်ကိုယ် အကျဉ်းချမနေနိုင်တော့။ ဒီမီထရီ လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ ။ နှင်းငွေ့ရှိက်ထားသောလေက သူ့ကို ဆီးကြိုလိုက်သည်။ ။ "ဝိုး နှင်းမုန်တိုင်း လာတော့မှာ ပါလား"။ သူ့အစည်းအဝေးခန်းမသို့ လာစဉ်က ရာသီဥတုမှာ ကြည်ကြည်လင်လင် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပင်။ အခု နှင်းသက်လေနှင့် လာပြီ။ ဘဝဆိုသည် ကတော့ ဒါမျိုးပေပဲ့လား။

စိတ်ထဲမှာ လွတ်ဟာကျန်ရစ်ရင်း ခြေလှမ်းတွေခေါ်ရာနောက်သို့ အသိမဲ့စွာ လိုက်နေမိသည် ။ သူ့သိစိတ်တွင် စာဖတ်သူ အစည်းအဝေးမရှိ၊ သူ့မိန်းခွန်းမရှိ။ တစ်ခုတည်းသာ ကျန်တော့သည့် အရာဆို၍ လီနာမှ လီနာပင် ဖြစ်တော့သည် ။ သူ့ဘဝ၏ ကသောင်းကနင်းဖြစ်ရပ်များ ၊ ခုတလော ဖိစီးနေတတ်သည့် ခြောက်အိပ်မက်များ ၊ "လီနာ"၏ ငေးရီရီ မျက်ဝန်းစိမ်းမှီတွယ်ရာမဲ့ဝေဒနာကို ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် စူးစူးနစ်နစ် သိလိုက်ရသည် ။

ဒီမိထရီ၏ မိတ်ဆွေများက သူ့ကို "သိပ်ကံကောင်းတဲ့ မောင်" ဟု ထောမနာပြုလေ့ရှိကြသည် ။ သူ့ဘဝ အစစအဆင်ပြေနေသည် ကို အားကျကြဟန်တူပါသည် ။ စင်စစ် သူတို့ သိသည် က လွန်ခဲ့သော ၂ နှစ်တာကာလကိုသာ ဖြစ်သည် ။ ၂ နှစ်အလွန်က သူ့ဘဝကိုမူ ဘယ်သူမှ မသိ။ လီနာပင်မသိ။ သူကလည်း မသိစေချင်ပါ။ ဖြစ်များ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူကိုယ်တိုင်ပင် ဘာမှ မသိတော့အောင် မေ့လိုက်ချင်ပါသည် ။

အခုဆို သူ့အသက် ၃၅ နှစ်ရှိပြီ။ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ သူ့မှာ လည်း အားတွေမာန်တွေ ရှိခဲ့ဖူးပါသည် ။ ယုံကြည်ချက်ဆိုလျှင်လည်း အပြည့်။ သူ့မျက်နှာက ခပ်သွယ်သွယ်။ သူ့နဖူးက ခပ်မောက်မောက်။ လူချောဟု မဆိုသာသည့် တိုင် ရွက်ကြမ်းရေကျိုထက်တော့ နည်းနည်းပိုမည် ထင်သည် ။ သူ့မျက်လုံးတွေကတော့ အထူးခြားဆုံးဟု ဆိုကြသည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ အေးတိအေးစက်။ တစ်ခါတစ်ရံ မာနနှင့် တလက်လက်။ ပီရီသေသပ်သော သူ့နှုတ်ခမ်းအကျကမူ သူ၏ ခေါင်းမာစိတ်ကို ဖော်ပြသလို ရှိနေသည် ။

ဒီမိထရီ ဆယ်တန်းအရောက်မှာ ပင် ဘဝမှန်တိုင်းနှင့် စတိုးခဲ့ရသည်

။ ၁၉၃၆ ခုနှစ်၏ နွေဦးပေါက်ရာသီတွင် သူ့ပထွေး အဖမ်းခံလိုက်ရသည်
။ ပထွေး ဆိုသော်လည်း သူ့အတွက်တော့ အဖေနှင့် မခြားလှပါ။
မှတ်မှတ်ရရ အဲဒီနေ့မနက်က သူ့အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်း
'မစ်ရှာဂရီဘော့' ကို အိမ်ရှေ့မှာ မြင်လိုက်ရသည် ။ သူဝမ်းသာအားရ
လှမ်းခေါ်လိုက်သည် ။ 'မစ်ရှာ' ကို ရင်ဖွင့်လိုက်ရလျှင် အထိုက်အသင့်
ပေါ်သွားမည် ထင်သည် ။ သူ့ဆီမှ အကြံဉာဏ်လည်း တောင်းလို့
ရချင်ရနိုင်သည် ။ သို့နှင့် တိုင် မစ်ရှာက သူ့ခေါ်သံကို ပြန်မထူးပါ။
နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့၍ လမ်းတစ်ဖက်သို့ ကူးသွားသည် ။ "ဪ
ဒီကောင်က ဒီလိုမျိုးကိုး"။ ဒီမိထရီ၏ ရင်ထဲတွင်
ပထမဆုံးဆူးတောင်ကြီး ပေါက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည် ။

သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ ဒီမိထရီကို 'ကွန်ဆိုမို' (ကွန်မြူနစ်လူငယ်အဖွဲ့)
မှ ထုတ်လိုက်ကြသည် ။ သူ ဘာမှ ဝမ်းနည်းမနေမိတော့။ အမေကတော့
ငိုသည် ။ "ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ သားရယ်"။ အမေ့ကို
သူတတ်နိုင်သလောက် နှစ်သိမ့်လိုက်သည် ။ "ဘာမှ ပူမနေစမ်းပါနဲ့
အမေရာ၊ သားတာဝန်ထားလိုက်စမ်းပါ"။ သူ စက်ရုံတစ်ရုံသို့
အလုပ်ဝင်လိုက်သည် ။ ဘဝခရီးမှာ အစဉ်ထာဝရ တံခါးပိတ်ထားသည်
တော့လည်း မဟုတ်ပါ။ သူ့မှာ မိတ်ဆွေသစ်တွေ တိုးလာသည် ။
သူ့အလုပ်ကို ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်သည် ။ ညရောက်တော့
ကျောင်းစာတွေကို ပြန်ကြည့်သည် ။ အမေ့ကိုပင် သူ့ရည်မှန်းချက်တွေ
မျှော်လင့်တကြီး ဖွင့်ပြောမိသည် ။

"စောင့်ကြည့်နေ အမေ။ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ကို တက်ဖြစ်အောင်
တက်မယ်"။ သို့နှင့် တိုင် မျှော်လင့်ထားသလို မဖြစ်တတ်သော
လောကကြီးထဲတွင် သူ တက္ကသိုလ်မတက်ဖြစ်တော့ဘဲ စစ်တပ်ထဲ
ရောက်သွားသည် ။ တပ်တွင်းဘဝကို သူပျော်ပါသည် ။ စစ်မြေပြင်ကို

တက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက်ကြီးလို သဘောထားနိုင်ခဲ့သည်။ ။ တစ်ခုသော
ဩဂုတ်လ၏ မွန်းကျပ်ပူလောင်လှသော နေ့တစ်နေ့ကိုမူ သူမမေ့။
ထိုစဉ်က သူတို့ တပ်ဖွဲ့ စစ်ရှုံး၍ တစ်မျှော်တစ်ခေါ်လွယ်ပြင်ကျယ်ကြီးကို
ဖြတ်သန်းဆုတ်ခွာလာရသည်။ ။ မျှော်လင့်ချက် လုံးဝကုန်ဆုံးသွားသည်
မဟုတ်သည့် တိုင် ရဲဘော်အားလုံး စိတ်ဓာတ်ကျနေကြသည်။ ။
ပင်လည်း ပင်ပန်းလှပြီ။ နေကလည်း ပူလှသည် မှာ
အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေသလား ထင်ရသည်။ ။ ဒီကြားထဲ
တပ်မမှူးက သူ့ကို ပက်ပက်စက်စက်ဟောကန်သည်။ ။
"အလကားလူကြောက်၊ ဟင်း စစ်ခုံရုံးကို တင်ပစ်မယ် ဘာမှတ်လဲ"။ သူ
ရုတ်တရက် စိတ်တိုသွားသော်လည်း သူ့စိတ်ကို
သူထိန်းနိုင်လိုက်ပါသည်။ ။ ဒေါသလည်း မဖြစ်မိတော့ပါ။ သူ့အတွက်
ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပြီ။ "အလကား ကုလားမနိုင် ရခိုင်မဲနေတာ"။
စိတ်ထဲက ရေရွတ်ရင်း တပ်မမှူး၏ မျက်နှာနီနီကြီးကို
ရယ်စရာတစ်ခုလို သဘောထားပစ်လိုက်သည်။ ။ သူ့ရဲဘော်တွေကို
ရယ်ရယ်မောမော ပြောဖြစ်လိုက်သေးသည်။ ။

"ဆဲလိုက်တာ ကောင်းတယ်ကွ။ ဒါမှ အဘိုးကြီးစိတ်တွေ
ပေါ့ပါးသွားမှာ "

သိပ်မကြာခင်မှာပင် သူ ဒဏ်ရာရခဲ့သည်။ ။ စစ်ဆေးရုံတွင်
ခြောက်လလောက် နားလိုက်ရသည်။ ။ ဆေးရုံကဆင်းတော့
မိခင်တပ်ရင်းသို့ ပြန်သွားသည်။ ။ တပ်ရင်းသည် ပင် သူ့အိမ် သူ့ဘဝဟု
မှတ်ယူနိုင်ခဲ့ပြီ။ တပ်ထဲမှာပင် သူနှင့် 'နာတာရှာ'တို့
ဆုံစည်းခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ။ နာတာရှာမှာ
အချက်ပြဆက်သွယ်ရေးတပ်မှ အရာရှိမလေး။ သွက်လက်ချက်ချာသော
နာတာရှာကို သူ သဘောကျသည်။ ။ နာတာရှာကိုယ်တိုင်ကလည်း

မဆွတ်ခင်က ညွတ်ချင်ချင်။

"သူ့ကိုကြည့်ရတာ အေးစက်စက်နဲ့ ကိုယ်တောင်ကြောက် လာပြီ"။
နွေးထွေးသောသူနှလုံးသားကို ထိတွေ့လိုက်ရတော့
နာတာရှာမကြောက်တော့ပါ။ သူတို့ ချစ်ကြသည် ။ သူတို့ အိပ်မက်တွေ
မက်ကြသည် ။ 'စစ်ကြီးပြီးရင် ...။' အိပ်မက်တို့ မဆုံးသေးမီမှာ ပင်
ထိတ်လန့်တကြား နိုးလိုက်ရသည် ။ မေလ၏ နောက်တစ်နေ့မှာ ပင်
နာတာရှာတစ်ယောက် မြေမြုပ်မိုင်းနင်းမိပြီး ပွဲချင်းပြီး
ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည် ။ ဒီမိထရီအတွက်တော့ သေခြင်းတရားကို
ပထမဆုံးအကြိမ် နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ ကြုံလိုက်ရခြင်းပင်။

သိပ်အကြာကြီးတော့လည်း ဖြေမပြေ ဖြစ်မနေခဲ့ပါ။ သူ့ကို
မြင်သူတိုင်းက ထုသားပေသား ကျနေပြီဟု ထင်ကြသည် ။ အတွင်းမှ
လောင်ကျွမ်းနေသော ပရိဝေဓီးကိုမူ အမေကလွဲ၍ ဘယ်သူမှ မသိ။

"သား အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပါလားဟင်၊ သားအသက်လည်း
သုံးဆယ်ကျော်နေပြီ"

သူဘာမှ ပြန်မပြောမိ။ နာတာရှာကို လှိုက်ခနဲ သတိရမိသည် ။

"အမေသေရင် သားကို ဘယ်သူပြုစုမှာ လဲ။ အမေ
စိတ်မချဘူးကွယ်"

"ကျွန်တော့်အတွက် ပျော်စရာတွေ စစ်ကြီးထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီအမေ။
ကျွန်တော် အိမ်ထောင်မပြုတော့ပါဘူး"

ရ င် ထဲ မှာ ဆူးတောင်တွေ မည်မျှပင် များ လာစေကာမူ
ပညာရေးကိုတော့ သူမမေ့ပါ။ စက်ယန္တရား
တည်ဆောက်မှုသင်တန်းတစ်ခုကို သူတက်လိုက်သည် ။ သင်တန်းအပြီး

သူတင်သောစာတမ်းကို သင်တန်းတာဝန်ခံများက
အထူးသဘောကျကြသည် ။ သူ့ကို စက်မှုတက္ကသိုလ် တက်ခွင့်ရဖို့
ဆရာတွေက ထောက်ခံကြသည် ။ လက်တွေ့တွင် တော့
သူတက္ကသိုလ်မရောက်ခဲ့ပါ။ ။ ထုံးစံအတိုင်း၊ သူ့နေရာကို
တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် အစားထိုးလိုက်ကြသည် ။ သူ့ကိုတော့
ဗော်လ်ဂါခရိုင်မှ စက်ရုံတစ်ရုံသို့ ပို့လိုက်သည် ။ သည် လိုနှင့်
ဒီမိထရီတစ်ယောက် ယခုနေရာသို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည် ။

စက်ရုံသစ်ရောက်တော့ သူ ပညာစုံတတ်နှင့် နေပြီ။ အားလုံးနှင့်
လိုက်လျောညီထွေ ဆက်ဆံသည် ။ ဆက်ဆံရေးက အရာရာထက်
အရေးကြီးကြောင်း သူ သင်ခန်းစာယူတတ်ပြီ။ လူငယ်တွေကို
မျက်နှာသာပေးလေ့မရှိသော ‘ယူရာဗီလော့’လို လူမျိုးနှင့် ပင်
အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင် ပေါင်းတတ်သည် ။ ဒေသပါတီနှင့် လည်း
အဆင်ပြေသည် ။ မြို့တော် ဆိုဗီယက်အဖွဲ့မှာ ပင် သူ့ကို
ရွေးချယ်တင်မြှောက်ခဲ့ကြသည် ။ ။ ဟောပြောပွဲတွေမှာ သူက
တက်ထောင်မောင်းနင်း ပြောတတ်သည် ။ အလုပ်သမားတွေနှင့်
ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံသည် ။ လူကြီးတွေကို လေးလေးစားစား
ဂါရဝပြုသည် ။ သို့ဖြင့် အလွှာစုံက ချစ်ခင်လေးစားသော ဒီမိထရီ
ဖြစ်လာတော့သည် ။

နှင်းတွေက ပိန်းနေအောင် မှောင်နေပြီ။ လေက ဟူးဟူးရဲရဲ
မြည်နေသည် ။ ကွင်းပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး သူကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မရှိ။
ဒီမိထရီ ချက်ချင်းရပ်လိုက်သည် ။ ။ ကောင်းကင်ကို
တစ်ချက်မော့ကြည့်ပြီး အားပါးတရာ ရယ်ပစ်လိုက်သည် ။ "ဘဝဆိုတာ
ရယ်စရာပဲလား။" "ငါဘာလဲ၊ ငါမေ့မရတဲ့ လီနာကကော ဘာလဲ။
ပြီးတော့ ဝတ္ထုထဲက ဇူဘတ်ဇော့။ ဒီကောင်က သူ့မိတ်ဆွေရဲ့

ဇနီးကိုတောင် အလွတ်မပေးတဲ့ ကောင်။ ငါကတော့ကော...။ လီနာကို ငါချစ်တယ်။ အဲဒါ အပြစ်လား။ လူတိုင်းမှာ နှလုံးသားရှိတယ်တဲ့ ။ ‘ကက်ရာ’ ပြောတာပဲ။ ငါဘာဖြစ်လို့ ငါမယုံကြည်တာတွေကို ပြောခဲ့မိတာပါလိမ့်။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ငါဆိုတာ တကယ်ရောရှိလို့ လား။ လီနာရော ကက်ရာရော ငါရော ဇာတ်ဇောလို ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင်တွေပဲလား ဟုတ်တယ်။ တို့ ဟာ အမှန်တကယ် ဖြစ်တည်နေတာ မဟုတ်နိုင်ဘူး။ တစ်စုံတစ်ယောက်က တီထွင်ထားတာ။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကြိုးဆွဲထားတာ။"

နှင်းမုန်တိုင်းက အရှိန်ရလာသည် ။ ဒီမိထရီ မသိ။ နှင်းခဲတွေက မျက်နှာကို လာရိုက်သည် ။ ဒီမိထရီ မခံစားမိ။ တော်လည်း သံလို ဆွဲဆွဲငင်ငင် အသံရှည်ကြီးက သူ့ဆီ ပြေးဝင်လာသည် ။ ဒီမိထရီ မကြား။ သူသိသည် က ‘လီနာ’ ။ သူ ခံစားလို့ ရသည် က ‘လီနာ’ရဲ့ အပြုံး။ သူ ကြားနေရသည် က ‘လီနာ’ရဲ့ စကားသံ။ ခုနေဆို ‘လီနာ’ ဘာတွေ တွေးနေမည်နည်း။ သူ့ကို ဘယ်လိုပြောမည်နည်း။ "ရှင်က လူလိမ်ပဲ၊ အပေါစားလူလိမ်"။ ဒီလို ကိစ္စမျိုးတွေမှာ မိန်းမတွေက ပိုအကဲခတ်တတ်သလားဟင်။ သူတို့ က ယောက်ျားတွေ၏ ရင်ထဲကို ထိုးဖောက်ကြည့်မြင်တတ်ဟန် တူသည် ။ ဆွေးနွေးပွဲ ခန်းမထဲတုန်းက သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သော စာကြည့်တိုက်မှူး၏ မျက်နှာကို သူ ဖျတ်ခနဲ အမှတ်ရလိုက်သည် ။ သူတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော ‘စိတ်ပျက်လက်ပျက်’ အကြည့်။ စက်ဆုပ်ရွံရှာမှုပင် ပါကောင်းပါနိုင်သေးသည် ။ ‘နာတာရှာ’ ကကော။ ဆိုဂျာတိုက်ပွဲပြီးကာစက နာတာရှာပြောခဲ့ဖူးသည် ကို အမှတ်ရလိုက်သည် ။ "လေကြောင်းက ဗုံးတွေ တဝုန်းဝုန်းကြွချတာပေါ့နော်။ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်။ မောင်ကတော့

မုတ်ဆိတ်ရိတ်ပျက်မှာ မဟုတ်ဘူး လို့ ။ တွေးကြည့်ရတာပဲလေ၊
မဟုတ်ဘူး လား။" နာတာရှာ၏ ခပ်ထွေထွေအပြုံးကို
သူရင်မဆိုင်ရဲခဲ့ပါ။ ဆိုဂျာတိုက်ပွဲငံ သူတို့ အားလုံး ဖနောင့်နှင့် တင်ပါး
တစ်သားတည်းကျအောင် ပြေးခဲ့ရသည် ကို သူပြန်မပြောမိ။ အခု
သူတွေးနေတာတွေကိုသာ ‘လီနာ’ သိရင် ဘယ်လိုတုံ့ပြန်လေမည်လဲ။
ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မော့လိမ်မည် ထင်သည် ။

လီနာမှာ ယူရာဗီလော့၏ ဇနီး။ သူ့အထက်အရာရှိ၏ ဇနီး။ သူတို့
နှစ်ယောက်မှာ ဘယ်လိုမှ မနီးစပ်နိုင်။ ဒါမျိုး မဖြစ်သင့် မဖြစ်နိုင်ဟု သူ
စောစောကပဲ ပြောခဲ့သည် ။ အခုတော့ သူ လီနာ့အကြောင်းပဲ
တွေးနေမိသည် ။ လီနာမှ လီနာ ဖြစ်နေသည် ။ ဒါကကော ဖြစ်သင့်ပါရဲ့
လား။ ပါးစပ်ထဲ ဝင်လာသော နှင်းတွေကို မျိုချလိုက်တော့မှ
အထိုက်အသင့် သက်သာသွားသည် ။ သူ့စိတ်မှာ စောစောကလို
တင်းကျပ်မနေပြန်တော့။ သက်သာစရာ အတွေးများ ဖြင့်
မိမိကိုယ်ကိုယ် ဖြေသိမ့်လိုက်သည် ။ "အိုး လီနာ့ကို ချစ်မိတာ၊ ငါ့ရဲ့
တစ်ဦးချင်းကိစ္စပဲ။ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ငါသူ့ကို ချစ်ခွင့်ရှိတယ်။
‘ကက်ရာ’ ပြောသလို ငါ့မှာ လည်း အသည်းနှလုံးနဲ့ ပဲလေ။ ဒါပေမဲ့
‘ဇူဘတ်ဇော့’ ကိစ္စကတော့ တစ်မျိုး။ သူ မချစ်သင့်ဘူး။ သူ
မဖြစ်သင့်ဘူး။ သူက ဝတ္ထုထဲက လူလေ။ ဝတ္ထုဆိုတာ
လူတိုင်းဖတ်တယ်။ ဒီတော့ သူက အများ နဲ့ ဆိုင်သွားပြီ။
ပုဂ္ဂလိကကိစ္စလို့ ပြောမရတော့ဘူး။ ဟုတ်တယ်။ ငါပြောတာ မှန်တယ်။
ငါချစ်တာလည်း မှန်တာပဲ"

အမှန်တရားတစ်ခုကို ရှာဖွေတွေ့ရှိလိုက်သလို သူ ပျော်သွားသည် ။
စိုက်ကျနေသော ခေါင်းကို မတ်လိုက်တော့ သူ့ရှေ့မှာ ထီးထီးကြီး
ရပ်နေသော လမ်းဘေးမီးတိုင်ကို မြင်လိုက်သည် ။ မီးတိုင်၏

အလင်းရောင်အောက်တွင် နှင်းများမှာ လန့်ပျံ့ပြေးသော ငှက်အုပ်လို
လွင့်စဉ်သွားသည် ။ နောက်တော့လည်း ပြန်ပြိုကျလာပြန်သည် ။
သို့ဖြင့် နှင်းနှင့် အလင်းမှာ တစ်လှည့်စီ ကခုန်နေကြသလို။ ထိုစဉ်
မလှမ်းမကမ်းမှ အတွဲတစ်တွဲကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည် ။
တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လွတ်ထွက်သွားမှာ စိုးသည့် အလား
ပူးကပ်တွယ်ဖက်လျက်။ ‘ကက်ရာ’ များ ဖြစ်လေမလား။
တွေး မိ လို က် ဆဲ မှာ ပင် မိန်းကလေးဆီမှ ညှိုးညှိုးညံ့ညံ့
အသံထွက်လာသည် ။ ငြင်းဆန်သံလား ဆွတ်ပျံ့သံလား မသိ။
တစ်ယောက်ခါးတစ်ယောက်ဖက်ရင်း အမှောင်ထဲသို့
တိုးဝင်သွားကြသည် ။ ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် ဘာလင်မြို့ပြင်ညများကို
လှမ်းလိုက်မိသေးသည် ။ သူနှင့် နာတာရှာတို့ လည်း ဒီလိုညမျိုးမှာ
ဒီလိုချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြဖူးသည် ။ ထိုစဉ်က ရေအိုင်လေးနှင့်
ကြာပန်းတွေကိုပင် ပြက်ပြက်ထင်ထင် မှတ်မိနေသေးသည် ။
‘ကက်ရာ’၏ စကားကို ပြန်တွေးရင်း ပြုံးလိုက်မိရပြန်သည် ။ "လူဆိုတာ
အသည်းနှလုံး ရှိတယ်ရှင်"

လမ်းပေါ် မှာ ဟာလာဟင်းလင်း။ လူတွေအားလုံး
အိမ်ပြန်ရောက်ကြပြီ ထင်သည် ။ ခုချိန်ဆို သူတို့
ဘာလုပ်နေကြမည်နည်း။ ‘ဇူဘတ်ဇော့’ အကြောင်း
ဆွေးနွေးနေကြမည်လား။ ‘ပျောက်ကွယ်သွားသော မိန်းမပျို’
ဇာတ်လမ်းကို ကြည့်နေကြမည်လား။ ဒါမှ မဟုတ် ကျွဲနွားမွေးမြူရေး
သင်ခန်းစာကို နားထောင်နေကြမည်လား။ ဒါတွေအားလုံးမှ
မဟုတ်လျှင် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများ အိမ်သို့ အလည်ထွက်ချင်
ထွက်နေကြလိမ့်မည်။ အိမ်တွေအားလုံးကတော့ တံခါးတွေ
ပိတ်ထားကြပြီ။ နှင်းနှင့် မြူကို ဖောက်လာသော မှန်ပြတင်းမှ

အလင်းရောင်မှုန်မှုန်ကို မြင်ရသည် ။ ဤမှန်ပြတင်း၏ အခြားတစ်ဖက်ကို စိတ်မှန်းနှင့် ကြည့်လိုက်သည် ။ အိပ်ပျော်နေမလား။ ရန်ဖြစ်နေမလား။ ကယုကယင်လား၊ သဲကြီးမဲကြီးလား။ ဤအရာအားလုံးသည် ပင် ဘဝ၏ အစိတ်အပိုင်းများ ဖြစ်ပေါ်မိမည်။ ဒီမိထရီအတွက်တော့ ဤအရာအားလုံးထက် အရေးကြီးသည် မှာ ‘အလုပ်’။ သူ့အလုပ်ပင် ဖြစ်သည် ။ အလုပ်က သူ့ကို အရာအားလုံး မေ့ပျောက်စေသည် ။

အလုပ်အကြောင်းတွေးမိတော့မှ သူ့ခြေလှမ်းတွေ သွက်သည် ။ သူ့စိတ်တွေ ပြန်တက်ကြွလာသည် ။ သူ့အိမ်ရှေ့ရောက်တော့မှ မီးခြစ်ဆံကို ရှဲခနဲခြစ်လိုက်သည် ။ မီးမငြိမ်းမီ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း လှေကားကို စိတ်နှင့် ရွယ်သည် ။ ပြီး ပျော်ပျော်ကြီး ပြေးတက်လိုက်သည် ။

"ဘရိုင်နင်ရဲ့ ပရောဂျက်ကို ဒီည အဆုံးသတ်ရမယ်"။ စိတ်ထဲက ကြိုးဝါးရင်း အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည် ။ ဆွဲလက်စ ပုံဆွဲစက္ကူကို အလုပ်စားပွဲပေါ် ဖြန့်ခင်းလိုက်သည် ။ အပူပေးကိရိယာကို အမြင့်ဆုံးထိ ဖွင့်ထားလေသလားမသိ။ သူ့မှာ အသက်ရှူလို့ ပင်မရ။ ဒရောသောပါးပြေးပြီး ပြတင်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ရသည် ။ သည် တော့လည်း အသင့်စောင့်နေဟန်ရှိသော ‘နှင်း’ တွေက အပြေးဝင်လာပြန်သည် ။ သူ ကြက်သီးထသွားသည် ။ ပြီး ချောင်းတစ်ချက်ဆိုးသည် ။ ခေါင်းထဲက မူးရိပ်ရိပ်။

"ဒုက္ခပဲ။ တုပ်ကွေးများ ဖြစ်မလို့ လား။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ"

အလုပ်စားပွဲမှာ ပြန်ထိုင်ပြီး စိတ်ကို နှစ်ထားလိုက်သည် ။ ခါတိုင်း သူ အလုပ်လုပ်ပြီးဆိုလျှင် မလှုပ်မယှက် စိတ်ပါလက်ပါ လုပ်လေ့ရှိသည်

။ ခြောက်နာရီလောက် မရပ်မနား တောက်လျှောက် လုပ်နိုင်သည် ။ အခု ဒီလိုမဟုတ်။ စိတ်က ဘယ်လိုမှ ဂနာမငြိမ်။ ဆေးလိပ်ခွက်ကို ဟိုရွှေဒီရွှေ လုပ်နေမိသည် ။ မီးအိမ်ကို တိုးလိုက်ဆုတ်လိုက် လုပ်နေမိသည် ။ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့။ စားပွဲမှ ဝုန်းခနဲ ခုန်ထလိုက်သည် ။ နံရံဖြူဖြူထက်မှ သူ့အရိပ်မှာ အရက်မူးသမားတစ်ယောက်လို ယိမ်းထိုးလျက်။

စား ပွဲ မှာ ပြန်ထိုင်ရင်း ဘရိုင်နင်၏ ပရောဂျက်ကို ခေါင်းထဲဇွတ်ထည့်ကြည့်သည် ။ သူ့စီမံကိန်းက မဆိုး။ နည်းနည်း ‘သ’လိုက်လျှင် ကောင်းကောင်း အလုပ်ဖြစ်နိုင်စရာရှိသည် ။ "အင်း နက်ဖြန်ခါ ဒီကိစ္စ အိုင်ဗင်နဲ့ ဆွေးနွေးရမယ်"။ အိုင်ဗင်အကြောင်း တွေးမိတော့ သူ့မိန်းမ လီနာက မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ရောက်လာသည် ။ လီနာ၏ အပြုံးကို မြင်ယောင်မိသည် ။ ထုံးစံအတိုင်း အဆွေးရိပ်တစ်ဝက်အပြုံး။ "ဒီကလေးမ ပြုံးလိုက်ရင် ဘာကြောင့် များ အဆွေးရိပ်တွေ ထင်နေရတာလဲ"

"သွားစမ်းပါ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ"

သူ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့။ သူချစ်သော အလုပ်ကပင် သူ့ကို မေ့ပျောက်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်တော့။ အလုပ်စားပွဲကို ကျောခိုင်းလိုက်သည် ။ အခန်းတံခါးကို ပိတ်သည် ။ လှေကားထစ်များကို ဘယ်လိုကဘယ်လို ဖြတ်ကျော်မိသည် မသိ။ အပြင်ညကား မှောင်မိုက်ဆဲ။ နှင်းတွေဝေဆဲ။ အရာအားလုံးမှာ ညဦးကနှင့် ဘာမှ မကွာ။ ချစ်သူတွေ မရှိတော့တာပဲ ထူးခြားသည် ။

"ဟုတ်တယ်။ ငါ့မှာ ချစ်သူမရှိဘူး။ ဘာဆို ဘာမှ မရှိဘူး"

* * * * *